

PEYGAMBERE İMAN TEVHİDİN BİR GEREĞİDİR ¹

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ

لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

“De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir. De ki: Allah’a ve Peygamber’e itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse şüphe yok ki Allah kâfirleri sevmez.”²

Yüce Rabbimiz bizlere en güzel örnek olarak elçisi sevgili Peygamberimizi göndermiştir. Allah’ın elçisi sevgili Peygamberimize uymayı, onu örnek almayı ve ona itaati emretmiştir. Hz. Peygambere itaati kendisine itaatle birlikte anmıştır. Kur’an-ı Kerim’de birçok âyette genel olarak peygamberlerin, özel olarak da son dinin tebliğcisi Hz. Muhammed’in bildirdiklerine teslimiyet gösterip uymanın önemi anlatılır. Kur’an’da bizlere Resûlullah’a uymanın gerçek imanı belirlemede temel bir ölçü kabul edildiği bildirilir. Biz müminler, bizzat Kur’an’ın buyrukları doğrultusunda Hz. Peygamber’e uymakla ve hayatı onun örneğinde yaşamakla sorumluyuz. Yüce Rabbimiz bizden Hz. Peygamber’in ortaya koyduğu iman, ahlak ve davranış tarzına tabi olmamızı ister. Sevgili Peygamberimiz sadece Kur’an-ı Kerim’i tebliğ eden, sıradan bir insan değildir. Yüce kitabımız Kur’an-ı Kerim’de Hz. Peygamber’e, Kur’an’ı açıklama görevi verildiği bildirilir.³

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

Sevgili Peygamberimiz de biz insanların anlayabilmesi için Kur’an’ı mübarek sözleriyle açıklamış ve onun nasıl uygulanacağını bizlere davranışlarıyla göstermiştir. Sözleri ve davranışlarıyla yaşayan Kur’an olan sevgili Peygamberimiz biz insanlar için en güzel örnek olarak gönderilmiştir.

Sevgili Peygamberimizin sözleri ve davranışları, biz insanların olgunlaşmalarına rehberlik eder. Bizim olgun birer mümin olmamızın yolu o en güzel örneğin davranış ve sözlerine uymaktan geçer. Peygamberimizi örnek almak ve ona itaat etmek, onun davranışlarını kendimize örnek almakla gerçekleşir. Hz. Peygamber’e uymak ve ona itaat etmek Allah sevgisinin ayrılmaz bir parçasıdır. Peygamber’in gösterdiği yolu gönülden benimsemeyen kişinin Allah’ı sevdiğini iddia etmek mümkün değildir. Ayrıca Resûlullah’a uymak, Allah’ın sevgisine ve mağfiretine mazhar olmanın da ön şartıdır. Hz. Muhammed, hem Allah’ın elçisidir hem de yüce Allah tarafından Kur’an’ı açıklamakla görevlendirilmiştir. Aynı zaman- da ona, Kur’an’da özel düzenlemeye tâbi tutulmamış hususlarda bağlayıcı hükümler ve bildirimlerde bulunma yetkisi de verilmiştir. Biz Müslümanlar olarak Allah’a iman ve itaat ederiz. O’nun bizlere gönderdiği peygamberimiz Hz. Muhammed’in Allah’ın kulu ve elçisi olduğuna şahitlik ederiz. Sevgili Peygamberimize ve getirdiklerine tabi oluruz. Biz müminler sevgili Peygamberimizi Allah için severiz. Ayrıca Allah’ın bizlere ilahî vahyini getiren, onu açıklayan ve en güzel örnek olarak seçtiği rahmet peygamberine itaat ve ona uymak bizim dünya ve ahiret mutluluğunu elde etmemizi sağlar. Günahlarımızın bağışlanmasına sebep olur. Bizi sevgilerin en yücesine, gerçek sevgi olan yüce Allah’ın sevgisine ulaştırır. Çünkü yüce Allah sevgisine ve rızasına götüren yolun göndermiş olduğu elçisine uymaktan, onu sevmek ve ona itaat etmekten geçtiğini haber veriyor.

¹ Bu konu, Dr. Bahattin AKBAŞ’ın “Kur’an’dan Öğütler” adlı kitaptaki yazılarından derlenerek hazırlanmıştır.

² Al-i İmran, 3/31,32

³ Nahl, 16/44

“Andolsun, Allah’ın Resulünde sizin için; Allah’a ve ahiret gününe kavuşmayı uman, Allah’ı çok zikreden kimseler için güzel bir örnek vardır.”⁴

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

Ayet-i kerimede Allah’ın rızasına ermeyi uman, ahirette mutluluğa kavuşmayı arzu eden ve Allah’ı çokça zikredenler için Hz. Peygamberin örnek alınacağı açıkça ifade edilmiştir. İnsan çevresine baktığı, başkalarını değerlendirdiği zaman iyi dediği veya kötü kabul ettiği birilerini görür. Genelde takdir ettikleri insanları kendilerine örnek alır, hoşlanmadıkları kişilerden ve onların hayat tarzlarından da kaçarlar. Çünkü hoşlandıkları kişiler toplumda sevilen, sayılan, sözüne güvenilen, itibar sahibi olan insanlardır. Dolayısıyla onlara gıpta eder ve onlar gibi yaşamak isterler. İnsanlar bu konuda nasıl davranmalı, kimi örnek almalıdır? Kişi bu hususta yetersiz olabilir ve yanlış bir seçim yapabilir diye yüce Allah bu konuda da insanları kendi başlarına bırakmayıp, hangi örnek şahsiyetin model alınması gerektiğini bu ayette ortaya koymuştur. Model almanın hayatta büyük bir rolü olduğu ve davranışların ona göre şekilleneceği bilinen bir gerçektir. Bu nedenle insanlar kimi taklit ederlerse, kimin davranışlarını yansıtırlarsa kimlikleri de ona göre şekillenir. Durum bu olunca Allah (c.c) insanlığa örnek olarak hayat ve ahlak numunesi bir elçi göndererek onun hayatının örnek alınmasını istemiştir. Örnek alınacak Hz. Peygamberin iki yönü vardır: 1. Beşer yönü, 2. Beşer üstü yönü. Beşer kimliğine bakıldığı zaman o da diğer insanlar gibi, anne babadan meydana gelen; yiyip-içen, gezip-dolaşan bir özelliğe sahiptir. Yani kısaca o da bir insandır. Ancak diğer insanlardan çok farklıdır. Bir şiirde; “Muhammed beşerdir ama diğer insanlar gibi değildir. Bilakis o, diğer taşlar arasında bulunan yakut taşı gibidir” şeklinde bir benzetme ile anlatılmıştır. Yakut nasıl diğer taşlara göre çok değerli ise Hz. Muhammed de diğer insanlara nispetle çok daha değerlidir. Bu durum Kur’an-ı Kerim’de şöyle açıklanmıştır: “De ki: Ben de ancak sizin gibi bir insanım, (Ne var ki) bana, ‘Sizin ilahınız ancak bir tek ilâhtır’ diye vahyolunuyor. Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa yararlı bir iş yapsın ve Rabbine ibadette kimseyi ortak koşmasın.”⁵

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَىٰ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

Bu, yalnızca ona ait bir özelliktir. Biz insanlar buna inanır, kelime-i şahadette yer aldığı gibi; “Ben şahadet ederim ki Allah’tan başka ilah yoktur, yine şahadet ederim ki Muhammed O’nun kulu ve elçisidir” diye kabulleniriz. Biz Hz. Peygamberin bize örnek olacak beşer kimliğini çok iyi bilmeliyiz. Bunun için de onu iyi öğrenmeli ve tanımalıyız. O peygamberlik öncesinde herkese örnek olabilecek davranışlar sergilemiştir. Hatta güvenilirliği sebebiyle kendisine “Muhammed’ül-Emin (Güvenilen Muhammed)” lakabı da verilmiştir. Allah resulünü örnek almak, hayatını güzel davranışlarla geçiren o yüce elçinin yaptıklarını tatbik etmektir. O, toplumun her kesimini, her grubunu ilgilendiren davranışlarıyla herkese örnek olacak kadar davranış zenginliğine sahiptir. O, yetim doğmuş, yetimliği çok iyi idrak etmiştir. Onda yetimin ve yakınlarının alacağı ibretler vardır. O dünya nimetleriyle imtihan edilmiş, zaman zaman insanların kötü davranışlarına muhatap olmuştur. O aile reisi olmuş, amir olmuş, eğitici, imam, cemaat ve daha nice durumlar yaşamış, hayatın her aşamasında kendine ait güzellikler sergilemiştir. Bu nedenle hayatın bütün aşamalarında ondan alınacak çok şeyler vardır. O, bir grup veya zümreye değil, tüm insanlığa rehber olarak gelmiştir. O hakkı söylemiştir, her zaman hakkı korumuştur. O, âdil olmuştur, yetimi gözetmiştir, rızkını helal kazanmıştır, ahlaki olgunluğu zirvede yaşamış ve anlatmıştır. O, insanlara iyi davranmış, kadın haklarını korumuş, hayvanlara merhamet etmiş, küçükleri korumuştur. O hep yapıcı olmuş, hoşgörüyü elden bırakmamıştır. Bize

⁴ Ahzâb, 33/21

⁵ Kehf, 18/110

düşen görev, Hz. Peygamberi her yönüyle çok iyi tanıyıp getirdiği mesajları kavramak, onları hayatımıza tatbik etmektir ve böylece Rabbimizin rızasını kazanmak olmalıdır. Konu ile ilgili ayet bizi şöyle uyarıyor: “O gün zalim kimse, (çaresizlik içinde) ellerini ısırıp şöyle diyecektir: ‘Ne olurdu ben de peygamberle beraber aynı yolu tutsaydım!’”⁶

وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا

Bildiğimiz gibi, “Peygamber” Allah’ın kulları arasından seçtiği ve vahiyle şereflendirerek emir ve yasaklarını insanlara ulaştırmak üzere görevlendirdiği elçidir. Tarihî süreç içinde Allah Teala insanları doğru yola ulaştırmak üzere peygamberler göndermiş, bu peygamberlere kitaplar vermiş, peygamberler de bu kitaplar doğrultusunda insanları Allah’ın yoluna davet etmişlerdir. Bu süreç son peygamber Hz. Muhammed (s.a.s) ile tamamlanmıştır. Onun getirdiği din son din İslam, o dinin kitabı Kur’an-ı Kerim de son ilahî kitaptır. Allah’ın yolu⁷

وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ بُولُوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ

müminlerin yolu⁸

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

ve doğru yoldan⁹

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

maksat İslam’dır. Bir Müslüman olarak en önemli görevimiz Peygamberimiz (s.a.s)’e iman etmemiz, onu sevmemiz, onu tanımaya çalışmamız, onun sünnetine sımsıkı sarılmamız ve kısaca onun yolunu tutmamızdır. Peygamberimiz (s.a.s) de ilk Müslümanlar olan sahibelere ve onların şahsında biz müminlere Veda Haccı hutbesinde şöyle tembihte bulunmuştur: “Mü’minler! Size iki emanet bırakıyorum. Onlara sımsıkı sarıldıkça yolunuzu hiç şaşırırmazsınız. Bu emanetler, Allah’ın kitabı Kur’an ve O’nun Peygamberinin sünnetidir.” (Muvatta, “Kader”, 3) Peygamberimiz (s.a.s)’in yoluna ve getirdiği esas ve prensiplere uymamız demek; yaratılışımızdaki amaca uygun bir yol tutmamız ve ona göre hayatımızı düzenleyip yaşamamız demektir. Zira bizi ilim ve kudretiyle en güzel şekilde ve yeryüzünün halifesi olarak yaratan Rabbimiz, dünya/ahiret mutluluğumuzu sağlayacak biçimde yaşamamızı da plânlamış ve bunu bize son Peygamber (s.a.s)’i ve son kitabı Kur’an vasıtasıyla bildirmiştir. Verilen akıl ve irade ile düşünce, inanç ve eylemlerimizi seçme ve gerçekleştirme hususunda özgür bırakılan biz insanlar; iyilik ve kötülükler hususunda imtihana tâbi tutulmak ve bunların karşılığını ahirette görmek üzere dünyaya gelmiş bulunmaktayız. Gerek bu ayette ve gerekse Kur’an’ın bütününde âhiret inancına ısrarla vurgu yapılmasının sebebi; biz insanların bu yetkilerimizi doğru kullanmamızı ve bundan sorumlu tutulacağımızı zihinlerimize iyice yerleştirmektir. “O gün (âhiret günü) inkârcılar için çok zor bir gün olacaktır.” Çünkü onlar, Allah’ın kendilerine bahsettiği söz konusu yetkiyi, özgürlüğü sorumluluk bilinciyle ve akıllıca kullanmamışlar; kendilerine bu imkânları bağışlayan Allah’ı tanıyıp O’na şükür ve minnet borçlarını gerektiği şekilde ödemişlerdir. Bu kişiler dünyada iken akıl ve iradelerini doğru kullanarak Peygamberimiz (s.a.s)’in davetine uyup onunla birlikte, onun gösterdiği yoldan gitmeleri gerekirken; nefislerinin hırslarına ve zararlı duygularına kapılmışlar, böylece inkâr ve isyan yolunu seçmişlerdir. İşte bütün bu gerçeklerin apaçık ortaya çıkacağı hesap gününde onlar, kendi kendilerine duydukları öfke ve pişmanlık duygularıyla ellerini ısırarak “O Peygamberin yolundan” sapmış olmanın acısını ve elemiini yaşayacaklar ve “Keşke o peygamberle beraber aynı yolu tutsaydım!” diyerek pişmanlıklarını dile getireceklerdir. Öyleyse fırsat bu gün elimizdeyken dikkat edelim! Biz de Peygamberimiz

⁶ Furkan, 25/27

⁷ Ena’m, 6/116

⁸ Nisa, 4/115

⁹ Bakara, 2/108

Muhammed Mustafa (s.a.s)'nin yolundan ayrılıp ellerini ısırarak haktan sapmış olmanın acısını ve elemiini yaşayacaklardan olmayalım.